

Kapitel 1

*Den 12. august, år 1041 K.F. (efter Kurchalimperiets Fald)
Hertugpaladset i Remmus, Emelan*

Sandrilene fa Toren sad i sit arbejdsværelse og stirrede tankefuldt frem for sig. I hånden holdt hun en trådring med fire knuder som var anbragt med lige store mellemrum. Trådringen var blevet et symbol for hende, både på hendes første forsøg med sine magiske evner og det magiske bånd der bestod mellem hende og hendes fosterbroder og to fostersøstre. Det var efterhånden mange måneder siden hun sidst havde set eller hørt noget til dem, og i dag var det hendes fødselsdag, og hun savnede dem. Engang havde det været let nok at etablere telepatisk forbindelse med dem, selv uden brug af trådringen, men det havde ikke kunnet lade sig gøre de sidste to år. De befandt sig alt for langt væk.

„Daja burde være her,“ mumlede hun. „Hun skulle have været hjemme for et år siden. Men nej, hun ville absolut se mere af Kaptien og Olart ...“

Hun blev afbrudt af en banken på døren og gemte trådcirklen i en fold på sit skørt.

„Kom ind.“

En tjener trådte ind med en stor oilskinspakke, holdt sammen af solid fiskesnøre der var sikret med et prangende laksegl.

„Denne pakke er ankommet til Dem, frøken,“ sagde han med et buk.

Sandrilene bed sig i læben ved synet af seglet. Det knuste ethvert håb om at pakken var fra hendes bror eller en af hendes søstre. Kun Ambros fer Landreg sendte pakker som denne. De indeholdt hverken gaver, bøger eller underholdende

breve, kun tykke, dødsens kedsommelige regnskabsprotokoller fra hendes godser i Namorn.

„Du kan lægge den dér,“ sagde hun og pegede på sit skrivebord.

Tjeneren adlød og trak sig tilbage.

Sandriline sukkede hørligt så snart han havde lukket døren bag sig. Andre holdt fest og fik gaver og tog på udflugter med deres gode venner når de fyldte seksten. Hun modtog bare en stor samling knastørre indberetninger om kirsebærhøsten og salg af muldyr fra Ambros.

Selvfølgelig burde hun være glad for at have så trofast og pligtopfyldende en forvalter som fætter Ambros på sine godser. Det var hun normalt også. Bare ikke lige i dag.

Hun fandt trådringen frem og lod fingrene glide over hver enkelt knude, men de føltes alle tre kolde mod huden. De andre var så langt væk at trådringen ikke engang kunne registrere dem.

Sandriline koncentrerede sig om pakken, lidt blidere stemt over for fætter Ambros. Han havde selvfølgelig ikke forestillet sig at den ville nå frem netop i dag. Egentlig var der ingen grund til at surmule. Hun havde fået gaver af onkel Vedris og baron Erdogun ved morgenbordet, og i aften var hendes venner fra Remmus inviteret til fest. Men hvem havde lyst til at sidde og gennemgå høstrapporter og skatteopgørelser på sin fødselsdag?

Hun kiggede længselsfuldt ud ad det åbentstående vindue. Hun burde foretage sig et eller andet. Det bragte ikke Daja og de andre nærmere at sidde her og surmule.

Pakken fik et irriteret blik. Ønsket om at foretage sig noget omfattede ikke den.

„Er du klar over at de eneste gange du forsøger at snige dig uden om en ubehagelig pligt, er når Ambros' nydelige pakker ankommer?“ Hertug Vedris stod i døren. Sandriline havde været for optaget af sine drømmerier til at høre ham komme. Han lænede sig mod dørkarmen med et bredt smil på

det kødfulde ansigt. Han var som altid ganske enkelt klædt, men ingen, ikke engang fremmede, lod sig narre af det. Han udstrålede en myndighed der ikke efterlod nogen tvivl om hvem man havde for sig.

Sandriline rødmede let. „Han er så frygtelig jordbunden,“ sagde hun. „Og pedantisk. Han skriver vidt og bredt om antallet af skæpper rug pr. tønde land og hvor mange tællelys det koster at få regnskaberne klar i tide og en hel masse andre kedsommelige detaljer. Forstår han da ikke at jeg er fuldkommen ligeglad?“

„Er du virkelig?“ Vedris skød øjenbrynene let i vejret. „Hvorfor egentlig? Du er så vidt jeg ved lige så nøjeregnende når det gælder citadellets regnskaber.“

„Det er jo for at spare dig for arbejdet,“ svarede hun. „Du skal passe på dit dårlige hjerte, ved du nok! Men Ambros er så kedelig at jeg ender med at få et hjerteanfald!“

„Javel,“ sagde hertugen. „Du synes med andre ord at du ikke har nogen gode grunde til at interessere dig for de regnskaber der omfatter arven efter din mor og dine egne besiddelser.“

Sandriline skulle lige til at protestere, men fortrød det. Det kunne blive svært at vinde en nærmere diskussion om det emne. Hellere lade det ligge.

„Du skal måske også tænke på at din fætter Ambros kunne gå hen og få et hjerteanfald på grund af alt det samvittighedsfulde arbejde han udfører for dig. Han er jo lige så omhyggelig når det gælder hans egne besiddelser, og de er så vidt jeg husker ikke helt små.“ Vedris løftede en formanende pegefinger. „Bare fordi din arv udelukkende omfatter jord, tilmed så langt væk som i Namorn, er der ingen grund til at affærdige den som ligegyldig, vel?“

Han sendte hende et lille smil og gik videre ned gennem korridoren.

Sandriline var blevet varm i kinderne. Hun strøg fingrene over dem og skar ansigt. Det var første gang hertugen havde

bebredt hende noget, og hun brød sig slet ikke om det. Især ikke fordi han havde ret.

Hun stirrede vredt på den omfangsrige pakke, brød seglet og gav sig med et dybt suk til at fjerne oilskinsindpakningen.

*Den 2. oktober, år 1041 K.F.
Nær grænsen mellem Anderran og Emelan*

Efter at have foretaget adskillige afstikkere på tilbagevejen fra Kesra i Namorn, krydsede broder Frospin og hans assistent, Daja Kisubo, omsider igen grænsen til Emelan. Trods den sene årstid holdt vejret sig fint. Himlen stod klar og blå uden en eneste sky, og brisen var frisk uden antydning af kulde. Daja sukkede tilfreds.

„Om en uge er vi hjemme,“ sagde hun og vendte ansigtet op mod himlen. Hun var kraftigt bygget med glat brun hud, en bred mund og store, skarpsindige brune øjne. Det stride sorte hår var arrangeret i en række tynde fletninger og samlet i nakken. Hun var iført en lysebrun vams og hoser i samme farve, begge dele broderet med de orange mønstre som var særegne for traderfolket. „Nu kan det ikke vare længe før jeg kan tanketale med Sandrilene. Ja, faktisk kunne jeg allerede gøre det nu, men det er for anstrengende på denne afstand og bliver alt for kort. Jeg vil hellere vente, for hun har helt bestemt en million spørgsmål hun vil have svar på.“

Frospin grinede. Han var brun i huden som Daja og høj, mager og senet, og han havde en krans af langt og temmelig vildt strittende hår omkring en fuldstændig skaldet isse og et uregerligt skæg. Hans højrrøde kutte var lige så plettet og medtaget som Dajas tøj.

„Det kan du dårligt bebrejde hende,“ sagde han. „Vi skulle have været tilbage allerede sidste sommer.“

„Det gør ingen forskel på antallet af spørgsmål,“ sagde Daja med et lille smil. Inden Sandrilene flyttede til hertugens

citadel, havde hun boet sammen med Daja og deres to andre fostersøskende, Trisana og Torn, i Spiralcirkelns Tempel. „Hun har altid været meget videbegærlig, men denne gang må hun møde op i disciplinhytten for at få svarene. Jeg har ikke tænkt mig at tanketale i timevis, og når jeg kommer tilbage på mit værelse, forlader jeg det ikke en hel uge.“

Frospin holdt hesten an. „Disciplinhytten?“

Daja standsede sin egen hest og smilede. „Har du glemt navnet på vores hus? Du kan måske heller ikke huske søster Lærke? Det er hos hende jeg bor når du ikke slæber mig gennem alle landene mellem Syrrathavet og Krystalhavet.“

Frospin strøg hånden gennem sit uregerlige hår. „Hvor gammel er du egentlig, Daja?“

Hun rullede opgivende med øjnene. „Seksten, det ved du da godt. Du var selv med til at fejre min fødselsdag i april.“

„Det er også rigtigt,“ sagde han undskyldende. „Jeg er ved at blive gammel. Men du er vist også lidt glemsom. Spiralcirkelns Tempel har visse regler.“

Hun ventede på at han skulle fortsætte og lod en finger glide over den blanke messingforhudning der dækkede hendes ene hånd. Metallet var varmt og smidigt som levende hud, en påmindelse om en voldsom skovbrand dengang hun mistede sin traderstav.

„Jeg kan ikke tro at du ikke har hørt om reglen,“ sagde Frospin. „Når Spiralcirkelns elever fylder seksten, skal de enten aflægge deres ordensløfter og betale for husly og undervisning, eller også forlade templet. Og kun dem der ikke har gennemgået tempelskolen som børn kan modtage betalt undervisning som voksne.“

„Jo, selvfølgelig ved jeg at det er sådan,“ sagde Daja. „Der afholdes en ceremoni, og de fastboende elever får dokumenter der viser at de har studeret i Spiralcirkelns Tempel. Men det gælder ikke for mig eller nogen af de andre tre. Vi er ikke tempelelever. Vi blev undervist af nogle af templets søstre og brødre, men også af lærere som ikke tilhørte templet. Vi var

ikke indkvarteret på sovesalene, men boede hos søster Lærke og søster Rosentorn i disciplinhytten. Og så har vi fået vores guldmedaljoner og betragtes som fuldt uddannede på lige fod med voksne troldkvinder og troldmænd. Vi er ... vi er anderledes.“

„Det er alt sammen rigtigt, men du har overset noget,“ sagde Frospin. „Da I fik jeres guldmedaljoner, blev I anset for gamle nok til at praktisere og undervise, men I var stadig for unge til at det var forsvarligt at lade jer bo alene. Sådan er det ikke nu, efter at du er fyldt seksten. Medmindre du er parat til at aflægge løfterne til tempelguderne, får du ikke lov til at blive boende i disciplinhytten.“

Daja tog til vamsens halsudskæring. Under den, i en flettet snor om hendes hals, hang den guldmedaljon der beviste at hun var fuldt uddannet troldkvinde fra Spiralcirkelens Tempel.

Både hun selv, Sandrilene, Trisana og Torn var gået med til ikke at bære medaljonerne synligt før de var atten, medmindre de fik brug for at bevise at de var hvad de påstod at være.

Deres lærere havde meget omhyggeligt understreget at der fulgte ansvar med at bære medaljonen. Det betød at de var underlagt de love der gjaldt for Spiralcirkelens Tempel og universitetet i Lønbro. 'Det er en slags hundehalsbånd med lang snor', havde Torn sagt. 'Så de kan hale os ind og sende os i seng uden aftensmad hvis vi begynder at løbe rundt og lette ben op ad buskene i deres fine have.' Deres lærer, Niklaron Gyldenøje, havde kaldt hans udlægning 'grov, men præcis'. Med den advarsel i baghovedet, og på grund af det postyr det altid gav anledning til når fremmede så hendes medaljon, fremviste Daja den kun når hun blev tvunget til det.

„Jeg kan have dig boende i min smedje en uges tid eller to,“ fortsatte Frospin. „Men længere går det ikke uden at nogen begynder at protestere. Derefter kan du måske blive hos Lærke et par dage, men hun har allerede i hvert fald én ny elev i

disciplinhytten. Måske er det en god idé at opsøge Sandrilene.“

Daja var normalt svær at tirre, men hendes vrede rørte på sig. Han var muligvis ikke selv klar over det, men det kunne godt lyde som om han forsøgte at gøre hende opmærksom på at nu, hvor rejsen var forbi, skulle hun ikke regne med at hverken han eller andre tog ansvaret for hende. På den anden side lagde hun måske for meget i det. Han var sikkert også rejsetræt. De havde jo gået op og ned ad hinanden halvandet år længere end det havde været meningen. Hverken opholdene i Olart, Kaptien eller Anderran skulle have varet så længe.

„Daja?“ sagde Frospin spørgende.

Hun kunne ikke få sig selv til at se på ham. Hun var bange for at komme til at græde. Hun følte sig pludselig fuldstændig fortabt. Det var slet ikke faldet hende ind at tænke på hvor meget der ville være forandret når de kom hjem.

„Vi må hellere se at komme videre,“ sagde hun og gav hesten et tryk med knæene.

De fortsatte. Himlen var stadig skyfri, men nu føltes dagen pludselig grå. Hendes iver efter at komme hjem var falmet.

„Sig noget, Daja,“ sagde Frospin. „Du kan enten blive hos mig eller hos Sandrilene. Faktisk havde jeg regnet med at du havde tænkt at begynde for dig selv. At få dit eget hus og din egen smedje. Du har råd til det. Du har jo ikke aflagt løfte om at leve i fattigdom.“

Hun så ikke på ham, men hans tonefald fortalte hende at han smilede. Hun burde smile tilbage, men kunne ikke få sig selv til det. Hun følte sig tom – lige så tom som dengang traderne erklærede hende for en ulykkesfugl og udstødte hende fordi hun som den eneste slap levende fra at hendes families skib gik ned. Hvorfor havde Sandrilene ikke advaret om hvad der ventede når hun kom hjem? Det kunne hun godt have gjort i stedet for at udbrede sig om hertugens helbred eller alenlange beskrivelser af noget hun og søster Lærke

havde broderet. Men selvfølgelig var det ikke faldet Sandrilene ind, at der kunne være grund til at skrive om det. Hun havde familie at støtte sig til. Hertugen, og slægtningene i Namorn. Spiralcirkelns Tempel var det eneste hjem Daja kendte. Hvor skulle hun gå hen når døren dér var lukket? Hun var igen en udstødt.

Det gik op for hende at Torn og Trisana ville være i samme situation når de vendte hjem. Også de blev udstødte.

Troede Sandrilene at de ville blive som en hyggelig lille familie igen hvis hun tog dem ind som en slags fattige slægtninge? Det ville ikke være så mærkeligt. Hun var adelsfrøken og havde aldrig prøvet at leve på andres nåde og barmhertighed. Hun kunne ikke forestille sig hvordan det var at være afhængig af andres penge. Det faldt hende sikkert heller ikke ind at det højst kunne vare til den dag hun giftede sig eller hertugen døde ... så ville de være hjemløse igen.

Daja rystede på hovedet. Det var noget værre rod, og hun havde ikke lyst til at tale om det.

Hun tvang sig til at smile til Frospin. „Hvor skal vi gøre holdt for natten?“ spurgte hun. „Lad os vente med at spekulere på det andet til senere, når vi er tilbage i Emelan.“

*Den 26. oktober, år 1041 K.F.
Remmus i Emelan*

Den første gæst i smedjen i Sadelmagergaden var Sandrilene. Daja sansede i god tid at hun var på vej gennem det magiske bånd der forbandt dem. Det var det samme bånd der satte dem i stand til at tanketale med hinanden, men Daja havde opretholdt en stædig tavshed lige siden Frospin gjorde hende opmærksom på at hun burde tænke på sin fremtid. En indre stemme fortalte hende at hun var uretfærdig, men hun lyttede ikke til den. Hun skulle have luft for sin vrede og forvirring, og Sandrilene var det nærmeste mål. Nu, hvor

hun sad og ventede på at tjenestepigen skulle vise Sandrilene ind, boblede vreden stadig i hende, blandet med ængstelse.

„Hør, hvad er det her for noget?“ spurgte Sandrilene da tjenestepigen var gået og havde lukket døren efter sig. „Hvordan kan det være at det er Frospin der skal fortælle mig at I har været hjemme i hele to uger, og at du har købt hus?“

Daja fnyste. „Spar mig for klagesangen,“ sagde hun. „Du vidste udmærket at vi var i nærheden. Jeg har dårligt nok kunnet sove fordi du søgte tankeforbindelse hele tiden.“

„Hvorfor svarede du ikke?“ udbrød Sandrilene. „Hvad skal det hemmelighedskræmmeri gøre godt for?“

Daja havde skjult sin uro og vrede hele det sidste stykke af vejen hjem og vist et smilende ansigt ved gensynet med søster Lærke og vennerne fra Spiralcirkelns Tempel. Derefter var hun sammenbidt gået på jagt efter et sted at bo, havde fundet dette hus med tilhørende smedje i Sadelmagergaden og anskaffet sig de nødvendige møbler, så hun kunne flytte ind i en fart. Over for alle – sælgeren af huset, købmænd, brødrene og søstre fra templet og de tjenestefolk, hun ansatte – havde hun ladet som om at anskaffelsen af huset var noget hun længe havde haft i tankerne og lige netop hvad hun ønskede sig.

Nu havde hun endelig én at lade al sin ophobede vrede gå ud over.

„Hvad skulle jeg fortælle dig? At jeg blev jaget væk fra Spiralcirkelns Tempel fordi jeg ikke længere hørte til?“ spurgte hun og var selv forbavset over at hun talte så stilfærdigt. „Klage min nød så du eller hertugen fik medlidenhed med mig og tilbød mig husly? Hvor længe ville det vare før I blev trætte af at have mig boende på nåde og barmhertighed? Og hvor skulle jeg så gå hen? Først mistede jeg min familie, så mit folk, og nu mit hjem i Spiralcirkelns Tempel. Nu vil jeg have mit eget – et sted som ingen kan tage fra mig.“

„Og så jager du mig ud.“ Sandrilene bed sig i læben. „Sag-

de du ellers ikke at jeg var din *saati*?" Saati var tradernes ord for en ægte ven, én man stolede ubetinget på og var parat til at betro sit liv. „Jeg troede at en saatis venskab holdt for evigt.“

„Ja ... men jeg må først have fred til at finde mig selv. Det duer ikke at du forstyrrer mig hele tiden med alle dine spørgsmål.“ Daja havde stadig ansigtet og stemmen under kontrol, men den skingrede en smule da hun fortsatte: „Og du advarede mig ikke engang! Du boede også i disciplinhytten. Du må da have vidst at vi ikke kunne flytte tilbage efter at vi var fyldt seksten?“

„Jamen ... jeg troede jo at du gerne ville bo hos min onkel og mig i citadellet,“ sagde Sandrilene. „Jeg har hele tiden regnet med at vi alle sammen skulle bo dér!“

„Hertugen bliver ikke yngre,“ sagde Daja ubarmhjertigt. „En dag dør han, og så smider hans arving os ud. Nej, ellers tak. Nu har jeg et hus, et hjem. Og så længe jeg har det, ved både Trisana og Torn og selv du at I har et sted ingen kan jage jer væk fra.“

Sandrilene rettede sig. „Jo, det kan du, hvis det passer dig,“ sagde hun vredt.

„Ikke mere end jeg kan knække den trådcirkel du spandt vores magiske kraft sammen med,“ sagde Daja. „Nogle gange ønsker jeg at det jordskælv aldrig havde fundet sted, så det blev nødvendigt at forene vores magiske kraft. Måske ville det ikke have gjort så ondt, hvis jeg ikke havde stolet på at du kendte mig så godt som jeg troede – hvis jeg ikke havde været sikker på at du vidste hvor hårdt det ville være for mig at miste disciplinhytten!“

„Og nu skal jeg straffes fordi du selv holdt mig ude af din bevidsthed,“ sagde Sandrilene skarpt. „Fint. Ikke et ord om at I bare tog af sted og efterlod mig alene her ...“

„Det var dig selv der opfordrede os til at rejse!“ Daja snerrede næsten. „Du *sagde* at vi burde gøre det!“

„Og det faldt ingen af jer ind at det kunne være fordi I alle

sammen var så ivrige efter at komme af sted!“ Sandrilene knyttede hænderne. „I kunne ikke se noget forkert i at I alle tre bare forsvandt! Nej, I fortalte løs om alle de gaver I ville komme hjem med og skyndte jer væk! Godt. Velkommen hjem, behold dine gaver, og hvis du har noget at meddele mig, kan du gøre det skriftligt eller møde personligt op. Du er ikke den eneste der kan lukke folk ude!“ Hun vendte sig og gik hidsigt hen til døren, men standsede og vendte sig halvt. „Og min onkel inviterer dig til middag i morgen aften klokken seks.“

Daja glippede med øjnene, overrasket over den pludselige vending i samtalen. Hun nikkede tøvende.

„Godt, vi ses!“ sagde Sandrilene og trampede ud.

Daja gned sine tindinger. Et herligt gensyn. Alt var forandret, og hun havde lige givet Sandrilene skylden for det hele. Alt føltes helt forkert. Velkommen hjem, Daja.

Den 1. juni, år 1042 K.F.

Sadelmagergaden, Remmus i Emelan

Trisana Kantors hoved smertede endnu mens hun fulgte efter kærren med sine ejendele ned gennem Sadelmagergaden. Hun havde haft et par hårde dage siden sin hjemkomst. Først havde der været den smertefulde afsked med Glaki, hendes lille elev, da hun overlod hende i søster Lærkes vare-tægt.

Trisana kunne aldrig finde på at indrømme det, men hun havde været dybt rørt over Glakis tårer da den lille forstod at hun for fremtiden ikke skulle bo sammen med Trisana og kun fik hende at se når hun kom på besøg. Det havde også gjort ondt at efterlade hunden Lillebjørn i disciplinhytten, men Trisana og Lillebjørn havde været Glakis familie siden hendes mor døde, og det var for grusomt at tage begge fra hende. Glaki ville måske også komme til at savne Niklaron i

hvert fald en smule. Han var trådt til når det var nødvendigt, men ellers havde hun ikke set så meget til ham. Det havde været Trisana og Lillebjørn der legede med hende, og Trisana den der vaskede hende og lagde hende i seng, underviste hende og døjede med følgerne hver gang et af hendes indledende forsøg med magien slog fejl.

At skulle undvære Glaki var hårdt nok, men Trisana havde i det mindste haft tid til at indstille sig på det under hjemreisen.

Derimod kom det helt bag på hende hvordan det føltes at opleve en travl havneby og derefter en lige så summende livlig tempelby med de sanser hun havde fået skærpet under sit lange fravær – især hendes evne til at høre stemmer og lyde og se billeder som førtes mod hende af vinden. Dengang hun først blev opmærksom på den havde hun kun opfanget ganske korte brudstykker af samtaler, og de glimt af begivenheder der fulgte med havde ikke været meget længere end en blinken med øjet. Det havde kostet hende to års hårdt slid at forlænge tidsforløbet og skarpheden i det hun så og hørte en smule, alt for lidt i forhold til anstrengelserne, syntes hun dengang. Men på rejsen havde hun haft rig lejlighed til at arbejde med at udvikle evnen. På de lange, ensomme stræk var der ikke konstant væltet indtryk ind på hende fra alle sider, sådan som det skete på steder med mange mennesker. De var kommet få af gangen, og der havde været rigelig tid til at arbejde uforstyrret med dem – flere timer hver dag. Derfor havde det været som at åbne en lydtæt dør ud mod en stærkt befærde gade da skibet gled ind i Remmus' havn. Indtrykkene væltede ind over hende med en voldsomhed der gjorde hende svimmel satte hendes mave i vildt oprør, og hun havde hængt over rælingen og kastet op da skibet lagde til kaj, og Glaki og Lillebjørn havde måttet hjælpe hende ned ad landgangen.

Det var grunden til at hun holdt sig bag kærren nu. Gemte sig bag den, hvis hun skulle være ærlig. Den tjente som barri-

ere mod vinden, så det meste af hvad den bragte med sig gik uden om hende.

Trisana lignede ikke en fuldt uddannet troldkvinde med sin lille, buttede skikkelse og det røde hår samlet i fletninger som var sat op på hovedet og blev holdt på plads af et væld af nåle og et fintmasket silkenet. Ved siden af hårfarven var de stormgrå øjne det mest tiltalende ved hendes ansigt med de skarpe træk og den lidt lange næse. Denne dag skjulte hun dem bag et par mørke briller som skærmede hende mod de mange indtryk som kom svævende med vinden. Hun var sommerklædt i en let, grå kjole og støvede, slidte støvler. På hendes skulder sad en lille glasdrage pænt på bagbenene som en hund med den ene forpotes kløer lukket om en af hendes fletninger.

„Lad være med at knuge så hårdt!“ hviskede Trisana ud gennem mundvigen. Hendes stemme var hæs på grund af kvalmeanfaldene. Det havde kostet hende tre dage i sengen at vænne sig til de forstærkede indtryk, så hun ikke kastede op hele tiden. „De bliver henrykte når de ser dig. Det gør alle. I hvert fald så længe du holder dig fra at æde deres kostbare pulverer og den slags.“

Glasdragen løftede den ene vinge, strakte den halvt og udstødte nogle triller der lød som klirren fra udsøgt krystal.

„Nej, du mener aldrig noget ondt med det. Det ved jeg godt,“ sagde Trisana. Normalt kneb det tit med at forstå hvad glasdragen egentlig sagde med sine triller, men denne diskussion havde de haft en hel del gange før. „Men du æder altid noget der kunne se ud til at give dine flammer ekstra farve, og det meste kommer så hurtigt op igen at du efterhånden burde være klogere.“

Da drageren drejede kærren ind ad porten til Dajas nyervevede hus, sakkede Trisana bagud. Hun var lidt ængstelig til mode ved tanken om gensynet med sine fostersøskende. Det var så længe siden de sidst havde set hinanden, og hun var bange for at de ville reagere på samme måde som alle de

troldkvinder og troldmænd, hun havde truffet på den lange rejse mod syd. Fra det øjeblik de opdagede hendes evner med vinden, havde de opført sig som om hun havde bestjålet dem. Som om hun nogen sinde kunne finde på at stjæle! De havde også mere eller mindre åbenlyst beskyldt hende for at føle sig hævet over dem og kaldt det skaberi når hun kæmpede for ikke at kaste op på grund af den hovedpine, indtrykkelige altid påførte hende. For ikke at tale om at de var begyndt at gemme deres notater og lukke deres døre hvis hun viste sig i nærheden.

Ville Sandrilene og Daja reagere på samme måde? Synes at hun havde stjålet fra dem – tro at hun mente hun var noget særligt? Aldrig, ville hun have sagt mens de endnu boede sammen i disciplinhytten, men nu var de alle sammen blevet to år ældre, og meget kunne have forandret sig i den tid hun havde været væk.

Det var ikke så slemt da Niklaron og jeg tog af sted, tænkte Trisana. Kun meget få vidste besked. Men det slap ud dengang Glaki faldt og brækkede armen og jeg måtte forklare hvordan jeg kunne vide det selv om hun ikke var inden for synsvidde.

Hun kiggede nærmere på huset. To unge kvinder, den ene sort, den anden hvid, kom hende i møde. Den ene bar et smedeforklæde, den anden var klædt som en adelsfrøken, og deres smil afspejlede den samme usikkerhed som Trisanas. Et øjeblik forekom de to fuldstændig fremmede, hvilket måske til dels skyldtes omgivelserne. Huset bag dem var i tre etager med en smal, nydelig tilplantet forhæng, solidt smedearbejde omkring vinduerne og velholdte udbygninger på begge sider, og det kvarter, huset lå i, hørte så absolut til i hovedstadens dyre ende. Det måtte have kostet en rund sum.

De ser ud som om de ejer hele verden, tænkte Trisana og var sig pludselig sin beskedne kjole og sine slidte støvler bevidst. Daja tjente selvfølgelig godt på sine smedeevner med levende metal. Sandrilene havde hele tiden været rig. Når

Torn kom tilbage – hvis han kom tilbage – var han sikkert også blevet rig på sine eftertragtede miniaturretræer. Jeg er og bliver den fattige slægtning, tænkte Trisana.

„Jeg vil være din husholderske, Daja,“ sagde hun uden indledning. „Jeg skal ikke bo her på nåde og barmhjertighed, men arbejde for føden.“

Sandrilene og Daja vekslede blikke, og pludselig virkede de – og deres opgivende miner – særdeles velkendte.

„Den samme gamle Trisana,“ sagde de i kor.

„Jeg mener det!“ sagde Trisana sammenbidt.

Sandrilene trådte frem og kyssede hende på kinden. „Det ved vi godt,“ sagde hun. „Uha ... du er helt klam, og du ser rigtig dårlig ud. Lærke skrev at du har været syg. Kom nu og ...“

Hun brød brat af da Bjælde rejste sig på Trisanas skulder med den sprøde klirren den lille glasdrage var opkaldt efter.

„Goddag, smukke,“ sagde Daja og holdt hænderne frem.

„Du må være Bjælde.“

Glasdragen satte af og landede yndefuldt på Dajas håndflader.

„Forræder!“ mumlede Trisana og fandt sig med synlig tålmodighed i at Sandrilene lagde armen om hende. „Nu kunne jeg ærlig talt godt tænke mig et krus te.“

Daja kurrede betaget ad Bjælde da hun viste vej indenfor.

Den 25. februar, år 1043 K.F.

Disciplinhytten, Spiralcirkelns Tempel, Emelan

I begyndelsen var Torn henrykt over at være hjemme. Med sin helbredende magi fjernede søster Lærke de hærgede furer, han aldrig havde troet ville forsvinde fra søster Rosentorns ansigt, og hun var ikke længe om at få Evi til at føle sig så velkommen som var hun Lærkes egen datter. Torn hilste hun som den der omsider havde bragt dem alle sammen le-

vende tilbage, og i det øjeblik gjorde det ikke så meget at også Trisana havde afleveret en ny novice til Lærke og at en anden, en fyr der var så sky at han nægtede at dele loftsværelset med nogen, var flyttet ind. Det eneste der betød noget var at han var tilbage i disciplinhytten, at Lillebjørn stadig huskede ham og at søster Rosentorn næsten var sit gamle, stridbare jeg igen. Alt var som det skulle være. Han kunne høre bølgeslaget mod stranden i bugten neden for muren og mågernes klagende skrig. Han var hjemme.

Søster Rosentorn tilbød at han kunne sove i hendes værelse i de par dage han havde tænkt sig at blive i disciplinhytten. Hun ville flytte ind til søster Lærke så længe. Pigen Glaki havde fået overladt Torn's gamle værelse, og der kunne ikke være tale om at dele loftsværelset med den nærmest afsindigt menneskesky Tomas.

I modsætning til Daja vidste Torn godt at han ikke kunne blive, og at han var ventet i Dajas hus i Sadelmagergaden. Der havde ligget brev fra Sandrilene i havnen i Hatar, og tanken om at flytte et andet sted hen passede ham udmærket. Han kunne ikke blive ved at bo i disciplinhytten, overvåget af Lærkes og Rosentorn's alt for opmærksomme øjne.

Det kneb for ham at falde i søvn i Rosentorn's seng. Den var ganske vist temmelig hård og kunne absolut ikke kaldes luksuriøs, men den føltes alligevel for blød. Med en indvendig undskyldning til sengens ejer halede Torn madrassen ud på gulvet. Det hjalp en hel del, men nu hvor han endelig lå nogenlunde ordentligt, blev han pludselig opmærksom på alle lydene omkring sig. Hvornår var disciplinhytten blevet så støjende? Loftsplankerne knagede – lå ham den menneskesky deroppe og rullede frem og tilbage over gulvet? Han kunne heller ikke huske at han nogen sinde før var blevet vækket af klokkeslagene fra Hjulnavets tårn. Og så, netop som han endelig var ved at døse hen igen, kunne han sværge på at han hørte Lillebjørn snorke, brumme og smaske i Glakis værelse.

Der var også frygtelig indelukket. Hvordan kunne nogen trække vejret her?

Det endte med at han sneg sig ud i haven med sin tæpperulle fra rejsen. Februarnatten var kold, men det bekymrede ham ikke. Hans tæpper var beregnet til at klare en ørkens nattekulde, og man kunne sagtens holde varmen under dem her i Emelan, forudsat at det ikke begyndte at regne. Han indrettede sig midt på havestien og faldt i søvn i samme øjeblik han trak tæppet op til hagen.

Han hørte klokkerne der kaldte jordtemplets søstre og brødre til midnatsandagt. De vækkede ham ganske kort, og da han faldt i søvn igen, begyndte han at drømme. Brønde flammer slog op omkring ham og skabte dansende skygger på hans øjenlåg. I det fjerne lød soldaters triumferende råb, blandet med smertensskrig. Vinden førte lugten af blod og røg mod hans ansigt.

Hans tæpper stod i flammer. Torn kæmpede for at komme fri af dem mens tempelmuren knustes under kampestenen, aflyret fra katapult, og murbrokkerne væltede ned mod ham.

Han satte sig brat over ende. Sveden drev ned over hans ansigt og fik øjnene til at svie. Endnu ikke helt vågen sparke han sig fri af tæpperne og slyngede dem fra sig. Han trak vejret i lange, hivende åndedrag for at få røg- og blodstanken til at forsvinde fra næse og svælg. Han krummede sig sammen i fosterstilling med panden presset mod knæene og begyndte at græde.

„Det var tempelklokken der satte drømmen i gang, ikke sandt?“ Rosentorn sad ikke langt fra ham, en skygge mellem skygger. Hendes stemme var let sløret.

Torn gned panden mod knæene inden han så op. „Klokkerne?“

Søster Rosentorn havde også været plaget af onde drømme gennem længere tid. „Du sov fint om bord på skibet – næsten uden drømme. Men nu er du inden for templets mure og omgivet af dets lyde, blandt andet klokkerne. Det er

grunden til at mareridtene er begyndt igen. Du kan ikke engang holde ud at være her i et par dage, vel?”

Hvis det havde været en hvilken som helst anden, ville han måske have løjet, men det nyttede ikke med Rosentorn. Hun kendte ham for godt.

„Jeg bliver ør bare af at se de mange forskelligt farvede kut-ter,” sagde han træt. „Det betyder ikke noget at de fleste her er af en helt anden race. Her bruges endda den samme røgel-se som dér hvor vi kommer fra.” Han gned sig over panden. „Evi skal nok klare sig. Når stentroldmændene begynder at undervise hende, får hun masser at gøre, og jeg skal nok kig-ge ind en gang imellem.” Han trak vejret dybt. „Sig det til hende når hun vågner. I morgen opsøger jeg Daja og spørger om hun har plads til mig i sit hus.”

Rosentorn rejste sig og rakte hånden ud for at hjælpe Torn op. „Jeg tvivler på at Daja ville skrive og fortælle dig at hun har et værelse med direkte udgang til køkkenhaven hvis det ikke var fordi hun gerne ville have dig til at flytte ind i det. Og Torn – hvis mareridtene ikke ophører, skal du tale med en sjælehealer om dem.”

„Det er kun drømme,” sagde Torn afværgende. Han hente-de tæpperne og rullede dem sammen.

„Ja, men du genoplever grusomheder som for længst er overstået – og det gør dig anspændt og irriteret,” påpegede Rosentorn.

Hun trak på skuldrene ved synet af Torns vrede stirren. „Det er det samme for mit vedkommende, og det er ikke bare noget der forsvinder af sig selv. Grusomme begivenheder kan påvirke et menneske i lang tid, Torn. De kan ødelægge vores liv hvis vi ikke passer på.”

„Det får de ikke lov til,” sagde Torn hæst. „Den triumf un-der jeg ikke Yanjings kejser.”

„Der er noget jeg ikke rigtig forstår,” sagde Rosentorn. „Hvordan går det til at vi kan tale så uforstyrret sammen? In-den vi rejste østpå, blandede Sandrilene og de to andre sig

hele tiden. Det var som om I fire stod i konstant tankeforbin-delse.” Hun prikkede sig i tindingen. „Men nu har jeg plud-selig hele din opmærksomhed. Der er også noget andet – hvorfor kom de ikke farende ind ad døren til disciplinhytten fem minutter efter at vi var kommet hjem? Lærke fortalte at Trisana og Daja er kommet tilbage. Bad du dem om at blive væk? Du er ikke den eneste som gerne vil se dem igen, ved du nok.”

Torn undgik hendes blik. „Jeg tanketaler ikke med dem. Jeg har ikke fortalt dem at vi er kommet hjem.”

„Hvorfor i alverden har du ikke det?” udbrød Rosentorn. „De kan hjælpe dig meget bedre end jeg med de mareridt!”

Nu så Torn endelig på hende. Han stirrede som om han troede at hun var gået fra forstanden. „Hjælp mig? Så de igen kan kvæle mig med al deres moderlige forståelse og medfø-lende ævl ligesom dengang jeg kom til disciplinhytten? Så vi hele tiden skal sætte os ned og *tale* om det og de fortæller mig hvordan jeg nok skal blive glad og lykkelig igen bare jeg følger alle deres gode råd?”

Rosentorn hævdede øjenbrynene en anelse. „Sig mig har nogen slået dig i hovedet med en kølle en halv snes gange? Det kan ikke være dine fostersøstre du taler om. Hvis du er parat til at lukke dem ude af den grund, er du mere medtaget end jeg troede.”

Torn hang med hovedet og skar tænder. Hvorfor havde Ro-sentorn også denne evne til at se lige igennem ham? Man skulle tro hun kunne følge med i alt hvad der foregik i hove-det på ham. Det var næsten unaturligt.

„Jeg holder dem ude af min bevidsthed fordi de ikke skal se hvad jeg oplevede ... eller noget af det jeg gjorde,” indrøm-mede han og fortsatte hurtigt for at komme Rosentorns næ-ste indvending i forkøbet: „Og jeg ved ikke om jeg kan skjule det for dem hvis jeg lukker dem ind. Det kører rundt i hove-det på mig hele tiden, Rosentorn. Jeg skal først have kontrol over det.”

Til hans overraskelse svarede Rosentorn ved at slå armene om ham og knuge ham, og efter en kort tøven gengældte han omfavnelsen. Det gjorde ikke noget når det var Rosentorn. Hun vidste hvad han sloges med.

*Den 26. februar, år 1043 K.F.
Sadelmagergaden, Remmus i Emelan*

Trisana gjorde sig så mange udendørs ærinder som muligt for at opøve sin evne til at modstå og sortere de mange indtryk, vinden førte mod hende. Denne dag havde hun tilbudt at hente en forsyning metalpudsemiddel som Daja havde bestilt hjem til smedjen.

I samme øjeblik hun kom ud i en af de bredere gader, hvor vinden havde næsten frit spil, væltede indtrykkene ind over hende. Hun affærdigede de fleste som ligegyldige, for kedelige eller meningsløse, indtil der pludselig dukkede et billede så skarpt og klart op at hun et øjeblik troede at hun havde forvildet sig ind i den forkerte del af byen.

En høj ung mand var på vej gennem slumkvarteret uden for østporten med et tungt lastet pakæsel ved tøjlen. Øverst i oppakningen tronedede kasser med adskillige af de efterspurgte miniaturetræer. Den unge mand var en tiltalende, bredskuldret fyr med bronzefarvet hud og glansfuldt, mørkt hår som var klippet helt kort. Hans øjne var grågrønne og glimtede muntert når han gengældte de beundrende blikke som kvinder og piger sendte ham. Han var iført grøn jakke og grønne, tætsiddende benklæder og læderstøvler, og hans håndrygge var dækket af tatoveringer.

Trisana snappede efter vejret og drejede brat om på hælen. Hvis hun skyndte sig, kunne hun nå at have en håndfuld af de krydrede kager, Torn holdt så meget af, klar til at tage ud af ovnen samtidig med at han nåede frem til huset.

Om aftenen dækkede Trisana til fire. Hun var ved at stille oliven og friskbagt brød frem da Daja kom ind.

„Hvad er nu det? Er der ingen vin til maden?“ spurgte Daja. Hun havde vasket ansigt og hænder efter dagens arbejde i smedjen, og hendes hud var stadig fugtig. Lugten af varmt metal hang stadig omkring hende som parfume.

Trisana rettede på sine briller. Her, inden døre, bar hun dem med de klare glas. „Hvornår er du begyndt at drikke vin?“ spurgte hun. „Det har du aldrig gjort før.“

„Jeg tænkte bare at nu hvor du har dækket så fornemt op ...“ Hun tog en af kanderne, skænkede op i et glas og snusede til indholdet. „Nej, æblesaft. Du kan huske at vin har en uheldig virkning på min magiske kraft. Men det kunne jo være at Torn kunne tænke sig at fejre hjemkomsten med et glas eller to.“

„Han har heller aldrig brudt sig om vin, ved du nok.“ Trisana gik ud i køkkenet og hentede maden ind – stegt kylling med fyld af tørrede frugter, et fad med ostekager og en skål med porrer og hårdkogte æg. Alt det Torn havde holdt mest af da de fire boede sammen i disciplinhytten.

„Sig mig, har du tænkt dig at vi skal trille væk fra bordet?“ spurgte Daja ved synet af den mængde mad Trisana satte frem.

„Du så selv hvor mager han er,“ vrissede Trisana. „Gad vide hvad han har spist på den lange rejse? Træernes blade?“

„Nej, vi kom da i nærheden af rigtig mad en gang imellem.“ Torn stod lænet mod dørkarmen og betragtede Trisana, der stadig havde travlt med at rette an. „Du, Daja, er du for nær til at ansætte en kokkepige?“

Trisana rakte tunge ad ham – som om hun kunne finde på at lade en anden lave hans yndlingsretter! Hun gik tilbage til køkkenet.

„Min kok gik sin vej tre dage efter at Trisana flyttede ind,“ sagde Daja. „Der kommer en pige og hjælper i køkkenet om dagen, og jeg skal have ansat endnu en stuepige.“ Hun hæve-

de stemmen. „Som det er strengt forbudt at skræmme livet af, Trisana!“

„Det kunne aldrig falde mig ind, hvis hun ellers gør sit arbejde ordentligt,“ mumlede Trisana hen for sig.

Der blev banket på køkkendøren. Sandrilene stod udenfor, iført en oilskinskappe som værn mod den isnende regn.

„Hvorfor kommer du ikke ind ad hoveddøren?“ spurgte Trisana. „Husk nu at tørre fødderne ordentligt af. Fortæl mig ikke at du er gået hele vejen fra citadellet.“

„Nej, men din tjener viste mine vagter hvor de kunne opstalde hestene, og så var køkkendøren den korteste vej ind,“ svarede Sandrilene og lod Trisana tage sin kappe og hat. „Er Torn kommet?“

„Ja, ja,“ sagde Trisana og hængte kappen og hatten til tørre. „Han er her – og maden er ved at blive kold.“

Sandrilene snusede ind. „Her dufter af friskbagt brød,“ sagde hun glad. „Har du også en kop god, styrkende te? Jeg har fået hovedpine af at sidde hele dagen og læse kedelige regnskaber fra Namorn.“

„Jeg laver en kop til dig. Gå nu ind og sig goddag,“ sagde Trisana. „Regnskaber fra Namorn, siger du? Der kommer da ikke post derfra på denne tid af året.“

„Nej, det er regnskaber fra de sidste tre år. Min onkel foreslog mig at sammenligne dem, så jeg bedre kunne danne mig et indtryk af hvordan det gik. Han har selvfølgelig ret, men det er frygtelig kedeligt.“

Daja dukkede op i døren. „Jeg tænkte nok at det var dig. Er du her for at hilse på Torn eller beklage dig over gamle papirstakke?“

Sandrilene så hen over hendes skulder og fik øje på Torn. „Det er da forfærdelig så tynd du er blevet,“ sagde hun og klemte sig forbi Daja med fremstrakte arme.

Trisana skænkede te. Hendes hånd rystede, og hun vrisse- de irriteret mellem tænderne. Det var alt sammen forkert. Det burde være disciplinhytten de samledes i, med bordet i

det store køkken og Lærke og Rosentorn siddende ... Hun tog sig i det, skævede hurtigt til de andre og tørrede et par tårer væk bag brilleglassene. Da hun kunne se tydeligt igen, havde Daja overtaget tepotten.

„Alting forandrer sig,“ sagde Daja stille. „Vi bliver heller ikke ved at være de samme. Vi sejler hvor vinden fører os hen. Vi bliver voksne, og som voksne er vi mindre åbenhjertige og gemmer på vores hemmeligheder – og vores sår. Det er det sikreste.“

Kapitel 2

Den 29. marts, år 1043 K.F.
Sadelmagergaden, Remmus, Emelan

Hertug Vedris og hans vagter var netop redet ind gennem porten og i færd med at sidde af da Dajas stemme gjaldede ud over gårdspladsen: „Trisana! Dit lille flyvende glasuhyre har lige tømt skålen med fiske-rognsperler!“

Råbet blev fulgt af et nyt, denne gang fra Torn, inden hertugen og hans folk nåede at få begge fødder ud af stignøjlerne. „Trisana! Fortæl det elendige kræ at det ikke må bygge rede i mine shakkan-træer!“

Trisanas svar rungede fra taget et øjeblik efter, forstærket af en hvirvelvind. „Jeg forsøger at *meditere* heroppe!“

Hertugen smilede skævt til sin kvindelige sergent. „Ved du at det magiske runetegn for uoverensstemmelser er en kombination af runen for hus og to runer for troldmand?“

Sergenten smilede bredt. „Gad vide hvad det er for et hus med tre magikere?“

„Denne adresse,“ mumlede en af de andre vagter.

Skodderne for et af vinduerne på anden sal blev slået op, og Trisana stak hovedet ud.

„Åh, et øjeblik Deres Nåde!“ råbte hun og trak hurtigt skodderne til igen.

„Deres Nåde er heldig,“ sagde vagten der lige havde talt. „Det pigebarn kan lide Dem. I modsat fald kunne det blive slemt for os alle sammen.“

Hertug Vedris rynkede panden en anelse. „Trisana er lidt hidsig af sig, men hun er god mod dem der trænger til hjælp.“

„Ja, Deres Nåde, selvfølgelig, Deres Nåde,“ sagde vagten hurtigt og bøjede hovedet.

Dajas tjener tog sig af hestene, og Trisana viste hertugen ind i opholdsstuen og bød ham på te.

„Jeg vil gerne tale med jer alle tre hvis det kan lade sig gøre,“ sagde han da hun satte tekoppen foran ham. „Jeg ved godt I har travlt, men jeg vil bede jer gøre mig en temmelig stor tjeneste.“

Trisana nejede, let rød i kinderne. „Naturligvis, Deres Nåde,“ sagde hun. „De andre er på vej. De skulle bare ordne sig lidt først.“

Han smilede til hende. Han vidste at hun i sin tid havde omfattet ham med den slags beundring som en ung pige kan nære for en velorienteret ældre mand, der giver sig tid til at diskutere bøger med hende. Den lette rødmen i hendes kinder tydede på at noget af beundringen fra dengang stadig sad tilbage.

„Har du tilkaldt dem med tanketale?“ spurgte han. „Sandrilene fortalte mig at I kunne komme i forbindelse med hinanden når som helst.“

Trisanas rødmen blev dybere. „Nej, jeg sendte tjenestepigen af sted for at hente dem. Vi har forandret os en del i løbet af de sidste to år, Deres Nåde. Intet er helt som før,“ sagde hun. „Ville De bryde dem om at Sandrilene bevægede sig ud og ind af Deres bevidsthed som det passede hende og fulgte med i alt hvad De sagde og gjorde?“

„Ved alle guder, nej!“ Hertug Vedris gøs synligt ved tanken.

„Man siger at rejser giver en verden af oplevelser,“ sagde Torn der kom ind ad døren i det samme, i færd med at tørre hænderne. „Og nogle af de oplevelser jeg har haft ville jeg ikke engang forsøge at skræmme min værste fjende med.“

„Og du vil heller ikke betro dem til pigerne, som er dem der forstår dig bedst?“ spurgte hertugen mildt.

Torn grinede. „Især ikke til dem.“

„Jeg ved godt det om den der kokkepige,“ mumlede Trisa-

na. „Du var heldig at hun var for tåbelig til at tage dig alvorligt.“

„Det skal du ikke stikke næsen i,“ vrissede Torn. „Alle de piger, jeg går med, får at vide at jeg ikke tænker på at gifte mig.“

„Går med?“ Daja kom ind og kyssede hertugen på kinden før hun vendte sig om mod Torn med det ene øjenbryn skudt i vejret. „Er det hvad du kalder det?“

Det blev sagt i et muntert tonefald, men hertugen fornemmede tydeligt anspændtheden mellem de tre. Noget tydede på at de uoverensstemmelser, Sandrilene havde fortalt ham om, endnu ikke var ryddet af vejen.

„Skån endelig mine sarte ører for at høre hvad I ellers vil kalde det,“ sagde han med påtaget forskrækkelse.

Det littede stemningen. De vendte sig alle om mod ham. Torn trak grinende en stol frem og satte sig. Daja sank ned på en af de andre stole, og Trisana skænkede te op til dem begge.

Bjælde kom svævende ind i stuen på udbredte vinger. Den lod en lille pose med fiskerognsperler dumpe ned i skødet på Daja. En enkelt af de diminutive perler flød rundt i dens lille glaskrop på det sted hvor maven skulle være. Den vendte elegant i luften, landede på hertugens skulder og udstødte en række dæmpede klokke-triller inden den lagde hovedet mod hans kind.

„Du angler efter tilbedelse ligesom alle andre smukke skabninger,“ sagde hertugen og strøg den over halsen med pegefingern. De to havde mødt hinanden da Trisana besøgte citadellet efter sin hjemkomst, og han var blevet dybt betaget af den lille drage og blev aldrig træt af at se på den. „Jeg har noget som er meget bedre end perler.“

Fra sin bæltepung tog han en lille pose, anbragte den på sit silkeklædte knæ og åbnede den. Posen indeholdt guldstøv.

„De forkæler den, Deres Nåde,“ sagde Trisana.

Bjælde spadserede ned ad hertugens arm og gjorde sig til

gode med den glimtende lækkerbisk. Trods deres tidligere irritation fulgte Daja og Torn levende interesseret hvordan guldstøvet flød ned gennem Bjældes gennemsigtige hals.

Da glasdragen havde tømt posen for den sidste smule guldstøv, fløj den hen til vinduesbænken og krøllede sig sammen på en pude. Trisana slog sig ned ved siden af den.

Hertugen foldede posen sammen og stak den tilbage i lommen, godt tilfreds med at det lille intermezzo havde lettet den spændte atmosfære mellem de tre unge.

„Jeg er klar over at det jeg vil bede jer om er et stort offer. I er uden tvivl godt trætte af alt hvad der hedder rejseliv, men jeg befinder mig i en lidt prekær situation. I ved sikkert at Sandrilene arvede betydelige landejendomme i Namorn efter sin mor.“

„Ja, og at en af hendes mors fætre administrerer dem for hende,“ sagde Trisana.

„Vi ved også at der følger en grevindetitel med godserne,“ sagde Daja. „I Namorn kan titler godt gå i arv til kvindelige slægtninge.“

„Men selv uden det er hun allerede hovedrig, på grund af alle de investeringer og alt det andet hun har foretaget sig her,“ tilføjede Torn.

„Ja, hun er ikke så lidt af et forretningstalent, men hun har forsømt sine besiddelser i Namorn, og det er delvis min skyld,“ sagde hertugen. „Jeres lærere og jeg var enige om at lade udviklingen af hendes magiske evner komme i første række. Det var det vigtigste. I ved hvordan det er inden for adelen. Rige arvinger, især piger, er normalt brikker i et spil de ikke selv har nogen indflydelse på, og det er ikke en tilværelse Sandrilene ville bryde sig om.“

Vi har beskyttet hende mod den, men derved har vi også forhindret hende i at opfylde sine forpligtelser over for dem hun har ansvaret for i Namorn. Bønderne der fremskaffer det udbytte jorden giver, hendes fætter Ambros, som har varetaget hendes interesser gennem alle disse år uden at kny selv

om han har sine egne besiddelser at passe. Det var forkert af mig at opfordre Sandrilene til at blive her i Namorn. Hun er også beslægtet med Namorns kejserinde, Bernene, og hun har ... hm ... udtrykt utilfredshed med at jeg ikke opfordrede Sandrilene til at opsøge sin namornesiske familie.“

Torn strøg højre pegefinger over en af tatoveringerne på venstre hånd. Tatoveringen forestillede en blomst, og ved berøringen skiftede den farve fra gul til blå. „Og hvordan viser hendes vrede sig? Med trusler om militære eller økonomiske sanktioner?“

Hertugen lo. „Godt at I er hjemme igen. Jeg har virkelig savnet jer. Det er dejligt at blive forstået uden at skulle komme med lange forklaringer. Truslerne har naturligvis været økonomiske. Hvis Sandrilene 'gemmer' sig her i Emelan ret meget længere, vil Namorn muligvis overveje at henlægge sine betragtelige indkøb af safran og kobber til andre lande, ligesom vi risikerer forøget told på visse af de varer der passerer gennem Emelan. Dem som toldforhøjelsen går ud over bliver naturligvis gjort opmærksomme på at det vil være billigere at holde deres varer væk fra vores karavaneveje og skibe.“

Emelans tilgodehavender i Narmorns banker vil blive tilbagebetalt langsommere eller indefrosset. Vi har allerede fået den første kontante advarsel. Sidste år modtog Emelan ikke rente for de statslån der er ydet Namorn, og hendes kejserlige højhed har gjort mig opmærksom på at der er adskillige andre måder hvorpå vores hidtil venskabelige forbindelser kan gøres mindre venskabelige.“

Torn vendte sig halvt og spyttede ind i kaminen. „Magtens sprog,“ sagde han indædt. „De fremsætter 'høflige' henstillinger samtidig med at de sliber deres dolke. Kejseren i Yanjing er af samme skuffe.“

„Så må han og kejserinden have det vidunderligt sammen,“ sagde Daja henkastet. „De har ligget i krig med hinanden næsten uafbrudt i de sidste otte år.“

„Det kaldes diplomatisprog,“ sagde hertugen. „Jeg benytter det skam selv.“

„Og nu har Sandrilene fået nys om kejserindens afpresningsforsøg,“ gættede Daja.

„Netop,“ sagde hertugen. „Min overhofmester kom til at fortale sig, og Sandrilene blev ude af sig selv af raseri da hun forstod at Emelan var blevet udsat for trusler og besvær på grund af hende. Nu insisterer hun på at besøge sine ejendomme i Namorn, så vi får fred for kejserinden.“ Han lænede sig frem med albuerne støttet mod knæene. Nu kom den vanskelige del, og den var gjort endnu sværere af det han havde hørt da han kom ind ad døren. „Desværre er mine problemer ikke forbi. Sandrilene skal have en eskorte, men hvis jeg sender en trop soldater med hende, opfatter Bernene det ganske givet dels som en trussel, dels som udtryk for at jeg ikke mener Namorn er i stand til at beskytte hende. To eller tre vagter vil ikke blive opfattet som en fornærmelse, men det er for få til at de kan hjælpe hende hvis hun kommer i vanskeligheder.“

Han tav, nippede til sin te og stillede langsomt koppen fra sig igen. Han havde ikke travlt. De vidste sikkert allerede hvad han ville bede dem om, men ønskede at høre ham sige det højt. Ingen af dem havde lyst til at virke barnligt ivrig eller nysgerrig for øjnene af de andre. Sørgeligt nok. Hertugen holdt af dem alle tre og var ked af at se den splittelse to års adskillelse havde fremkaldt mellem dem.

Daja havde oplevet sin hjemkomst som en bitter skuffelse, og hun savnede stadig disciplinhytten. Trisana sloges mod den slags professionel misundelse som de fleste voksne havde det svært med. De havde begge betroet sig en smule til ham under deres besøg i citadellet, men havde undgået at drøfte problemerne med Sandrilene. Torn havde han ikke set ret meget til. Til gengæld havde han talt en del med Rosentorn, og i hendes øjne havde han læst den samme smerte som prægede Torns blik – det plagede udtryk han selv kend-

te så godt fra soldater der var sluppet levende fra et slag som havde kostet størsteparten af deres kammerater livet. De gik alle tre og gemte på indre sår som han måske kunne hjælpe med at få helet, hvis han fik dem overtalt til at gå med på sin plan. Vanskeligheden bestod i at de aldrig havde været lette at overtale til noget som helst.

„Jeg ville føle mig meget roligere hvis I alle tre fulgte med Sandrilene,“ fortsatte hertugen. „Kejserinde Bernene har mægtige troldmænd til sin rådighed, men de er alle sammen akademisk uddannede troldmænd og troldkvinder. Efter min mening har de akademiske troldmænd det med at undervurdere naturtroldmænd der som jer trækker på de kræfter som findes i jeres omgivelser.“

„Det har De fuldstændig ret i,“ mumlede Torn sammenbidt.

„Det vil ikke falde dem ind at I er meget mere effektive end en flok tungt bevæbnede livvagter. Desuden har I på jeres rejser set mere til voksenverdenen end Sandrilene har haft mulighed for. Daja, jeg kan forstå at du endnu ikke helt har fundet dig til rette her i huset, og jeg kan ikke bebrejde dig noget hvis du siger nej. Og Trisana, du har planer om at begynde på Lønbrouniversitetet til foråret ...“

„Lønbro!“ udbrød Torn og Daja i kor.

De så universitetet i Lønbro som en konkurrent til Spiralcirkelens Tempel. Det var oprettet med særlig henblik på uddannelse af akademiske troldmænd. Hertug Vedris bed sig i læben. Han havde troet at Torn og Daja kendte til Trisanas planer.

„Du har jo din guldmedaljon!“ udbrød Torn. „Hvad vil du på Lønbro?“

„Jeg skal have et eksamensbevis derfra hvis jeg vil praktisere almindelig magi, og sælge talismaner og magiske drikke,“ vrissede Trisana. „Har du endnu ikke opdaget hvor sure folk bliver hver gang vi viser vores medaljoner frem? Normalt opnår ingen licens til at praktisere noget som helst før de er at-

ten, og medaljonerne får de først meget senere. Jeg har tænkt mig at gå på Lønbro under et opdigtet navn, et almindeligt navn, så jeg kan få en almindelig licens og få en fremtid som *almindelig* troldkvinde!“

„Har du tænkt dig at lyve om hvem du er?“ udbrød Daja chokeret.

„Niklaron har ordnet det hele,“ svarede Trisana. „Og jeg har tænkt mig at gennemføre det. Medmindre ...“ Hun så usikkert på hertugen.

„Til efteråret er du igen fri til at gøre som det passer dig,“ sagde hertugen. „Enten vender Sandrilene hjem, eller ...“ Han tøvede et øjeblik. Han ville nødig ind på de fires indbyrdes uenighed, men på den anden side skyldte han Sandrilenes venner at være ærlig. „... måske bliver hun enig med sig selv om at det er hendes pligt at blive i Namorn. I det tilfælde håber jeg at I ikke vil føle jer yderligere forpligtet og vender tilbage til jeres egne liv.“ Han løftede hovedet og så på Torn. „Det er med stor tøven at jeg beder dig om at tage med. Du er netop vendt hjem, og jeg forstår godt hvis du er træt af rejselivet. På den anden side kan et besøg i Namorn måske være interessant for dig. Kejserinde Bernene er kendt for at være en særdeles dygtig amatørgartner. Det ry du har skabt dig har uden tvivl nået hende, og jeg vil tro at du let opnår adgang til hendes inderste kreds.“

„Taler Sandrilene namornesisk?“ spurgte Daja.

Hertugen følte håbet røre på sig, men viste det ikke. „Ja, men det må være temmelig rustent efterhånden. I hvert fald med hensyn til at tale det. Ambros fer Landregs regnskabsrapporter er affattet på namornesisk, så det går udmærket med at læse sproget.“

„Jeg taler sproget,“ sagde Daja og så undersøgende på ham. „De er virkelig urolig for Sandrilene, ikke sandt, Deres Nåde?“

„Ja, selv om jeg ved at Sandrilene udmærket kan passe på sig selv, og at jeg kan regne med at de sandsynligvis vil un-

dervurdere hende fordi hun udøver sin magi gennem noget så dagligdags som sytråd," svarede hertugen. „Men hun er alene, og der findes metoder til at få krammet på magikere, og nogen kan måske finde på at forsøge. I ved sikkert ikke hvor store Sandrilenes besiddelser i Namorn er – jeg kan tænke mig at hun aldrig har ladet sig mærke med hvor omfattende rigdomme det i virkeligheden drejer sig om. Hun er med andre ord et glimrende parti, og kejserinde Bernene har aldrig lagt skjul på at hun synes at Sandrilene hører hjemme ved hendes hof. Hun er en meget magtfuld kvinde og er absolut ikke vant til at nogen afviser hendes ønsker.“

„Men det kan hun roligt regne med at Sandrilene gør," sagde Torn med et skævt grin. „Enhver der forsøger at koste rundt med hende får før eller senere besked på at trække følehornene til sig.“

Daja lo dæmpet. Trisana smilede.

Hertugen tømte tekoppen og satte den fra sig. „I skal nok få betænkningstid.“

Trisana stirrede ud i det fjerne. „Daja og jeg bør i hvert fald tage med. Det lyder som om Sandrilene risikerer at komme ud for lidt af hvert.“

„I kan ikke undvære mig," sagde Torn. „Der skal være nogen til at sørge for at I ikke får fluer i hovedet når de unge, namornesiske adelsmænd gør jer deres opvartning.“

„Jeg har endnu ikke oplevet at få fluer i hovedet på grund af en mands opmærksomhed, hvad enten de var adelige eller ej, min kære Torn," sagde Daja en anelse spidst. „Nogle få har skam forsøgt at gøre deres hoser grønne, og det hensatte mig naturligvis i en vis forvirring, men det var kun fordi de mindede mig om dig og jeg hele tiden havde håbet at din lige ikke fandtes noget sted.“

„Vil det sige at du er indstillet på at tage med?" spurgte Trisana forbavset.

„I er ikke de eneste der står i gæld til Hans Nåde," sagde Torn og så på hertugen. „De hjalp os meget i de fire år vi boe-

de i disciplinhytten, selv om vi kun var Sandrilenes plejesøskende. Det vil være en ære at gøre en smule gengæld.“

Hertugen sukkede lettet. Han havde været meget nervøs for denne samtale.

„Selve rejsen til Namorn bliver let nok," sagde han. „Tradernes Tredje Saralankaravane er ankommet og drager videre mod Namorn den 10. april. Dens vagter vil beskytte jer så længe I befinder jer på landevejen. Jeg dækker alle jeres udgifter, men føler mig alligevel i dyb gæld til jer.“ Han smilede. „Mange tak. Nu kan jeg måske sove roligt igen. Det har knebet lige siden Sandrilene fortalte mig at hun havde besluttet at tage af sted.“

Næste morgen ankom Sandrilene, ledsaget af vagter og med en kærre fyldt med stofruller. Trisana var gået til markedspladsen og Daja var på besøg i Spiralcirkelns Tempel, så tjenestepigen hentede Torn.

Et enkelt blik på Sandrilenes ansigt fortalte ham at der var torden i luften. Hendes øjne glimtede faretruende, og hun havde hektiske røde pletter på kinderne.

„Du må da være glad for at få os på slæb, nu hvor du har talt så meget om at det er på tide vi finder sammen igen. Alt så må det være nogle andre der har nappet dig i din højadelige bagdel," sagde Torn i et forsøg på at komme hende i forkøbet. Han stak hænderne i lommerne og nikkede mod tøjrollerne. „Og hvad skal vi med dem der? Sy telte? Eller tror du vi er for fattige til at gå med tøj?"

„Jeg tvivler meget på at du har tøj der kan gå an ved et hof, og hvis du har, er det i hvert fald ikke syet af mig," svarede hun hvast. „Og dit første, vulgære spørgsmål kunne det slet ikke falde mig ind at svare på.“

Dajas tjener kom til og gik i gang med at slæbe tøjrollerne ind i huset.

„Jeg har da været vulgær i flere år, og det har aldrig generet dig før," sagde Torn med en lille grimasse. „Hvis du tror jeg

vil spille flere timer på at få taget mål og passet tøj til, tager du fejl. Jeg har nok at gøre med at få mine shakkan-træer gjort klar så Rosentorn kan sørge for dem mens jeg er væk.“

Han drejede om på hælen, gik indenfor og fortsatte ind i sit arbejdsværelse, vel vidende at Sandrilene nok skulle dukke op. Hun ville have luft for sin vrede, og han var den nærmeste.

Han gav sig til at pusle om sine shakkan-træer. Han ville være helt sikker på at der ikke kunne ske dem noget under transporten til Spiralcirkelens Tempel. De brummede misbilligende mens han undersøgte deres blade og grene og kontrollerede jordens fugtighed inden han anbragte potterne i den store kurv der stod parat. Ligesom han selv havde træerne set frem til at blive på samme sted i længere tid.

„I får det så godt hos Rosentorn at I hurtigt glemmer mig,“ sagde han med en mildhed det lige for tiden kneb med at vise over for mennesker. „Og hun skal nok lade være med at slæbe jer nogen steder hen.“

„Hvis du har så meget imod at rejse, hvorfor har du så sagt ja til at følge med?“ Sandrilene stod i døren med en sykurv i den ene hånd.

„Fordi hertugen bad mig om det,“ svarede Torn uden at løfte hovedet.

„Åh!“ Efter tonefaldet at dømme forstærkede svaret Sandrilenes vrede. „Så min onkel har bedt dig genoprette vores gamle forbindelse, og du er parat til det når *han* beder dig om det.“

Torn lukkede øjnene og stak prøvende i jorden omkring det gamle miniatureæbletræ han stod med. Hvornår havde Sandrilene sidst opført sig så barnligt? „Hans Nåde ville aldrig finde på at bede nogen af os om noget så tåbeligt.“

„Tåbeligt?“

Torn vendte sig om mod hende og fjernede fingrene fra jorden. Hans voksende irritation skulle ikke gå ud over træet. „Tænk dig nu lidt om. Det var helt i orden og mægtig sjovt at

fare ud og ind af hinandens sind da vi var børn. For vi *var* børn, og vi tænkte som børn, trods vores evner og medaljoner og alt hvad vi havde lært. Vi var en slags familie. Vi holdt sammen mod en fjendtlig omverden og havde ingen hemmeligheder for hinanden. Sådan er det ikke mere. Vi er blevet ældre, vi har været på lange rejser og vi har haft oplevelser som vi af forskellige grunde ønsker at beholde for os selv.“

„Ja, I rejste bare jeres vej og lod mig sidde tilbage her, så jeg kunne blive ved at være barn!“ rasede Sandrilene.

Han tog et skridt frem og stirrede hende ind i ansigtet. Han havde glemt hvor urimelig hun kunne være.

„Hvorfor tager du alting så personligt?“ spurgte han. „Tror du at alt drejer sig om dig?“

Sandrilene satte hænderne i siden og rejste sig på fodballerne i et forsøg på at udligne højdeforskellen mellem dem. „Personligt? Personligt? Hvem var det der bare måtte sidde hjemme mens I strejfede hele verden rundt?“

Torn rystede på hovedet. „Jamen, vi talte jo om det, og du sagde at det var helt i orden!“

„Det kunne jeg jo lige så godt, ikke?“ spruttede hun. „I var taget af sted alligevel! Hvad skulle jeg gøre? Give mig til at tude? Jeg har vel min stolthed!“

„Åh, ja, selvfølgelig.“ Nu kogte Torn indvendig. „Og den højfornemme adelsfrøkens stolthed betyder selvfølgelig uendelig meget mere end alle andres ... vi almindelige dødelige har faktisk slet ikke ret til den slags ...“

„Du ... du ... du er og bliver en gadelømmel! Du skal altid gøre grin med det der betyder noget!“ Sandrilene skubbede ham i brystet med den ene ånd.

Torn svajede bagud på hælene og greb hende om håndledet.

Daja kom frem i døren. Hun lænede sig mod karmen med korslagte arme. „Nå tak,“ sagde hun. „Det skal nok blive en herlig rejse.“

Torn slap Sandrilene og koncentrerede sig igen om sine planter. Sandrilene sejlede ud ad døren med fejende skørter og skubbede til Daja i forbifarten. Daja blev stående og betragtede Torn.

„Nu bliver du måske hjemme?“ spurgte hun.

Torn strøg sig over den ene kind. Han kunne mærke at han var rød i hovedet, og det ærgrede ham. Han vendte sig ikke.

„Tøser!“ mumlede han. „Altid skal de himle op over småting!“

„Men du har fået det bedre ved at råbe ad hende,“ konstaterede Daja tørt.

Torn trak på skuldrene. Han vendte sig stadig ikke. Daja skulle ikke se det smil der spillede om hans mund. Det havde ganske rigtigt været helt rart at se at der stadig var krummer i Sandrilene. Torn vendte sig først da Daja var på vej væk fra døren.

„Sig til hende at jeg ikke vil have noget med overdrevne broderier eller snabelsko!“ råbte han efter hende.

„Du kan fortælle ham at jeg syr alle hans hætter sammen foran så vi slipper for at se på hans uforskammede fjæs!“ gjaldede Sandrilene fra et sted i huset.

„Hvad med selv at fortælle hinanden det?“ råbte Daja fra et sted midt imellem dem.

Torn grinede. Et øjeblik havde det været som i tiden i disciplinhytten. Dajas hus havde næsten føltes som hjemme.

Den 17. april, år 1041 K.F.

Undervejs mod Erynfloden i det sydvestlige Ganar

Torn godtede sig indvendig over den særbehandling han og de tre andre nød godt af. Almindelige rejsende som købte sig plads i en traderkaravane for at kunne rejse under vagtmandskabets beskyttelse, blev normalt isoleret. De sov på separate lejrpladser, havde deres egne lejrballer og kom ikke i

nærheden af tradermandskabet. Torn måtte anstrenge sig for ikke at vise sin tilfredshed når han passerede deres ensomme lejrballer. De ville selv have været henvist til dem hvis det ikke havde været for Daja. Engang havde traderne udstødt hende, men takket være sine magiske evner var hun blevet taget til nåde igen, og hendes familienavn blev atter nævnt med ærbødighed, og den respekt hun nød smittede af på hendes venner. Hun havde også fået en ny traderstav, hvis messingkappe var indgraveret med symboler der markerede afgørende begivenheder i hendes liv, og hun kunne igen færdes frit mellem sine stammefæller og handle med dem.

„De andres lejrballer virker meget ensomme i natten,“ sagde Torn til Trisana en af de første aftener på rejsen.

Hun lod sig ikke narre af hans medfølelse tonefald og skinhellige mine. „Det er ikke pænt at hovere!“ vrissede hun.

Traderne var meget interesserede i Torn og pigerne, ikke mindst på grund af Bjælde. Alle børnene og adskillige af de voksne var nærmest fortryllet af den. De benyttede ethvert ledigt øjeblik til at fodre den og indsamlede ivrigt de flamme- eller pytformede glasstumper Bjælde afleverede efter at have fordøjet hvad de gav den.

Tradernes troldmænd – de gulklædte, tilslørede *mimandere* – var lige så optaget af den magi der fyldte det et hundrede og tooghalvtreds år gamle shakkan-fyrretræ, Torn medbragte. De forhørte sig ivrigt om den kraft der krævedes for at dyrke miniaturetræerne, og flere af karavanens købmænd havde allerede meldt sig med de første følere om at få en handelsaftale på plads med Torn.

Købmændene var også opmærksomme på Sandrilenes evner med nål og tråd, og her foregik der en udveksling. Hun broderede sine mønstre på deres tøj, og til gengæld fik hun lov til at kigge nærmere på det klæde som traderne fremstillede og som blev behandlet og vævet efter metoder som ingen andre kendte til. Væverne var en blanding af meget gamle og meget unge tradere som var undtaget fra det ellers

strengt håndhævede forbud om at tradere ikke måtte fremstille nogen form for varer. Sandrilene greb chancen med begge hænder. Det var meget sjældent at en ikke-trader fik lejlighed til at undersøge det klæde grundigt.

I løbet af rejsens første uge opdagede Torn, Daja og Sandrilene noget de kunne være enige om: at Trisana opførte sig mere og mere mærkeligt. Hun blev synligt utilpas hver gang et vindpust strejfede karavanen eller gik gennem lejren om aftenen. Torn havde i forvejen svært ved at sove. Frygten for at genopleve mareridtene med ild og blod lurede i hans underbevidsthed, og Trisana var ved at drive ham til vanvid fordi hun flyttede rundt adskillige gange hver nat. Det skete også at hun vækkede Sandrilene og Daja, men de sukkede bare og forsøgte at falde i søvn igen, mens Torn hvædede ad hende. Trods sine forsøg på at forstyrre så lidt som muligt, lykkedes det Trisana at forstyrre alle.

„Jeg forlod Spiralcirkelns Tempel i håb om at få noget søvn!“ råbte Torn fortørnet den fjerde nat. „Nu farer jeg op hvert andet øjeblik fordi jeg tror vi bliver overfaldet af landevejsrøvere, og så er det bare dig der ikke kan undvære din bløde seng!“

„Vi har så mange vagter at du ikke behøver at være bange for røvere,“ svarede Trisana bidsk. „Og hvornår er du blevet så sart? Jeg kan tydeligt huske dengang der skulle flere spande vand til før du åbnede det ene øje på klem!“

„Folk forandrer sig,“ snerrede Torn. „Dengang spjættede du ikke som en besat ved den mindste lyd!“

Han flyttede sine tæpper så langt væk fra hende som muligt. Tanken om tradervagterne var ikke nok til at gøre ham tryk, men det havde han ikke i sinde at fortælle hende. Alle kunne overlistes, lige meget hvor berømte de var for deres effektivitet. Det burde hun efterhånden være gammel nok til at vide.

Også Daja følte sig generet. Da hun stod og vaskede sig på rejsens tiende morgen, overvejede hun forskellige muligheder for at få Trisana anbragt i en af bagagevognene om natten. I dag var målet Erynfloden som dannede den vestlige grænse for både Emelan og Ganar, og Daja var sikker på at hun ville gå fra forstanden hvis Trisana blev ved at opføre sig som hun gjorde hele vejen til Namorn. Hun var fuldstændig enig med Torn, især da Trisana denne nat havde tumlet rundt i hendes nærhed.

„Hvorfor prøver du ikke at få plads i en af vognene?“ spurgte hun da Trisana krympede sig for fjerde eller femte gang under morgenmåltidet. „Så holder du ikke os andre vågne det meste af natten når du leder efter et behageligere sted at ligge.“

Trisana svarede med et af de svidende blikke der før i tiden havde givet Daja lyst til at proppe hende ned i en tønde og spigre låget forsvarligt til. Et af de blikke der skræmte folk fra at henvende sig til hende, og som det med stort møje og besvær var lykkedes at vænne hende af med at bruge – i hvert fald over for sine fostersøskende. Nu havde de været så længe væk fra hinanden at hun var faldet tilbage i sine gamle, dårlige vaner.

„I den civiliserede verden er det almindelig høflighed at svare når man bliver spurgt om noget,“ sagde Daja da Trisana stadig ikke gjorde mine til at sige noget.

„Daja, det er for tidligt at skændes,“ stønnede Sandrilene. Hun havde underholdt sig med traderne til sent om aftenen for at få frisket sit namornesiske sprog op. For en gangs skyld kneb det med hendes ellers så strålende morgenoplathed.

„Især for folk der ikke har fået lov til at sove ordentligt,“ knurrede Torn og rejste sig da han så traderne begynde at gøre vognene klar.

Karavanen satte sig i bevægelse inden solen nåede op over bjergene mod øst. Vejen snoede sig ned over en langstrakt skråning, og kort efter var de nede i en fladbundet kløft som

Erynflodens vandmasser havde skåret gennem et tårnhøjt klippemassiv der rejste sig stejlt til begge sider. Floden lå blinkende foran dem. På dette sted var den lidt over hundrede skridt bred og knap tre fod dyb selv på denne tid af året, hvor smeltevandet burde have fået den til at svulme så den dækkede hele dalbunden. Karavaneføreren fortalte at det oprindeligt havde været umuligt at krydse floden på dette sted om foråret, men det var blevet ændret for tyve år siden, da en storgodsejer fandt på at bygge en dæmning længere oppe ad strømmen.

Daja takkede i sit stille sind den ukendte adelsmand. Uden dette vadested ville karavanen have været nødsaget til at tage en omvej på næsten to hundrede kilometer til broen over Bostidansøen.

Karavanen rullede ud i vadestedet. Kvæghjorden blev først drevet over. Derefter fulgte rytterne og så de første vogne. Daja var ved at ride ud i vandet da hun så Trisana holde sin hest an med et ryk midt ude i floden. Hoppen slog med hovedet i protest mod Trisanas hårde greb i tøjlerne.

Daja skar tænder og red hurtigt ud til hende. „Slæk dog de tøjler!“ hvislede hun ud gennem mundvigen. „Du får det stakkels dyrs mund i stykker, og så ...“

Trisana kastede hoppen omkring med et hårdt ryk og huggede hælene i siden på den, så den satte i galop ind mod bredden.

Daja rejste sig i stigbøjlerne. „Har du glemt alt hvad vi lærte dig om at ride?“ råbte hun. „Du ødelægger hesten, og det koster penge når den skal byttes med en anden!“

Trisana ignorerede hende. Hun galoperede op på toppen af højdedraget lige oven for vadestedet. Hun standsede, rejste sig i stigbøjlerne, tog sine briller af og stirrede op ad floden.

Daja forstod ikke hvad der gik af hende. Det var flere år siden hun sidst havde set Trisana så ude af sig selv. Hun virkede helt fra den, og hun var jo nærmest blind som en flager-

mus når hun tog brillerne af, og nu blev det hele endnu mærkeligere. Daja stirrede med store øjne.

Trisana flåede sit håret af, vendte hoppen og galoperede ned mod floden. Hun greb en håndfuld luft og holdt den foran munden.

„Få dem over i en fart!“ skreg hun af sine lungers fulde kraft. Hendes stemme rungede som torden mellem kløftens vægge. „Hurtigere! Hurtigere, hvis I vil redde livet!“

Karavaneførerne og den ældste mimander red hen mod hende.

„Jamen, der er hverken uvejr eller oversvømmelse på vej!“ råbte mimanderen. „Du skræmmer karavanefolkene ...“

Trisana rejste sig i sadlen. Hendes øjne lyste vildt. Hendes hår havde gjort sig fri af de bånd der holdt fletningerne og stod lige ud i luften, og små lyn knitrede mellem spidserne.

„Er I døve?“ brølede hun. „Jeg bad jer ikke om at holde afstemning! Få dem over! Nu!“

Hun strakte den ene arm. Lyn snoede sig ned over den som små slanger og samledes i hendes håndflade og dryppede videre ned på jorden. Synet af hende fyldte vognkuskene med skræk, og de piskede løs på deres forspand for at komme væk i en fart. Kvæghjorden bissede og plaskede ud i floden mellem vogne og ryttere.

Bjælde gik på vingerne og trak en hale af lyn med sig. Den dykkede ned over tradernes fåreflok, som befandt sig sidst i kolonnen, og drev får og hunde ud i vandet. Sandrilene og Torn, som var nået over på den anden side, vendte om og red igen ud i vandet, fulgt af tradervagterne, og sikrede sig at folk red direkte over floden og ikke forsøgte at flygte ned langs bredden.

Daja lovede sig selv at aflive Trisana når de havde fået alle i sikkerhed på den anden side. Hvordan kunne hun finde på at skræmme alle fra vid og sans på den måde? Hvad gik der af hende? Mimanderen havde jo forsikret at der ikke var fare på færde, og han var *ekspert* i alt hvad der angik vand og vejr-

forhold. Det havde karavaneføreren fortalt hende ved afrejsen fra Remmus.

Trisana fægtede med armene. „Det går ikke hurtigt nok!“ skingrede hun. Hendes to tykkeste og længste fletninger rev sig fri af deres bindinger. De vrimlede ikke med lyn – de var levende lyn. Trisana skrabede nogle af lynene til sig og slyngede dem mod jorden bag karavanen. „Af sted!“

Lynene satte panik i heste og muldyr. Et af dem gik for højt og trak en sort stribe hen over siden på den bageste vogn.

Tre smalle lynstriber fløj mod mimanderen og karavaneførerne og strejfede deres hestes bagdele. Torden buldrede og satte yderligere fart i kvæget og fårene, og nu havde alle fået nok og ville bare væk. De flygtede i vild fart over floden, og Trisana kom bagest, i baghjulene på den sidste vogn i rækken.

„Videre, videre! Højere op!“ skreg hun og forhindrede karavanens fortrop i at sætte farten ned med nye lyn.

Karavanens bagtrop var nået en halv snes meter op over kløftens bund da en dump brølen fik de mere besindige ryttere til at standse op.

Sten væltede ned fra skråningerne på begge sider af vejen. Et langt stykke af klippekanten ud mod floden brækkede af og styrtede ned. Den dumpe brølen voksede i styrke.

Denne gang behøvede Trisana ikke opfordre nogen til at få fart på. Alle hastede mod højere grund så hurtigt de kunne. De var nået en snes meter op over flodsengen da en mur af vand, fyldt med oprykkede træer og store klippeblokke kom væltende ned gennem kløften og flåede alting med sig. Hvis Trisana ikke havde advaret dem i tide, ville flodbølgen have fejet hele karavanen med sig.

„Men der har hverken været regnskyl eller snefald oppe i bjergene!“ lød mimanderens forurettede stemme.

Daja undgik at se på hans tilslørede ansigt for ikke at føje yderligere spot til hans skam. Mimanderne holdt sig til et af magiens elementer livet igennem: vejret. De begyndte som

ganske unge og satte livet på spil for at lære alt om vind og regn, bjergskred og storme på havet. Dette måtte være frygteligt ydmygende for ham. Alle ville tro at han, eksperten som de stolede blindt på, havde svigtet.

Ligesom det var frygteligt ydmygende at have råbt og skreget af sin fostersøster fordi hun havde for travlt med at redde over to hundrede menneskers liv til at komme med forklaringer.

Daja var ikke alene om den følelse. Torn krympede sig ved synet af det hvirvlende kaos. Han glippede med øjnene, og pludselig så han kroppe i stedet for træer og sten: farvestrålende klædte mænd, kvinder og børn, hvoraf mange havde fået revet hovedet af eller manglede arme og ben, så deres blod farvede det mudderbrune vand rødt. Imellem dem flød husdyr, heste, køer, geder og får og ligene af uniformerede soldater. Stanken af død og råddenskab truede med at kvæle ham.

Nej, ikke her, tænkte han og kneb øjnene fast sammen. Dette er Ganar, ikke Gyonxe. Her er der ikke krig.

Da han åbnede øjnene, så han igen kun træer og sten i vandet, men stanken af død hang stadig i hans næsebor.

Flodbølgen havde gnavet store stykker af højdedragene på den anden side af dalen.

„Hvis du spørger mig, tror jeg at dæmningen oppe ad floden brød sammen,“ sagde han, henvendt til mimanderen. „Den var blevet for gammel, eller man har forsømt at vedligeholde den ordentligt. Mange af de store sten dernede er tilhuggede. Du har ikke overset noget. Et dæmningsbrud behøver ikke at have noget med vejret at gøre.“

Trisana lå udmattet hen over sin hests hals. Hun nikkede kort.

Daja red hen på siden af hende. „Undskyld, Trisana,“ mumlede hun. „Jeg burde have ...“

„Stolet på mig?“ afbrød Trisana. Også hun mumlede, men den snertende undertone var ikke til at tage fejl af. „Tænkt på

at der plejer at være en god grund når jeg pludselig begyndte at opføre mig vanvittigt midt i en flok fremmede? Du er for sent ude, Daja. Jeg har ikke tænkt mig at rødme klædeligt på grund af jeres taknemmelighed og tilgive jeres mangel på forståelse.“

Daja stivnede. „Man skulle tro at du havde lært lidt om at bære over med andres fejltagelser på din lange rejse.“

„Hvis det er den slags du er ude efter, skal du henvende dig til Sandrilene. Hun er oppe foran et sted. Find hende og lad mig være i fred.“

Torn vinkede ad Daja, og de red lidt væk.

„Tag det roligt,“ hviskede han. „Du husker nok hvordan hun bider og snerrer ad den første der er så ufornuftig at tale til hende når sådan noget som det her sker. Hun var formodentlig selv skræmt fra vid og sans. Nu tager jeg de blødeste fløjlshandsker på og forsøger at formilde hende en smule.“

Han blinkede til Daja og red tilbage til Trisana og prikkede hende i armen.

„Hej, rødtop, jeg skal love for at dine fagre lokker knitrede denne gang,“ sagde han muntert. Hun lignede en af kriger-troldmændene lige efter et slag – udmattet, men stadig ikke helt overbevist om at det var sikkert at holde op med at kæmpe. Han havde lært at behandle dem som kostbart krystal når de var i den tilstand. „Du skulle måske prøve at gøre som Bjælde og spise noget, så lynene viser sig i dine egne farver.“

Hun svarede med en opfordring til at gøre noget man ikke ventede at høre fra en piges mund og som desuden var fysisk umuligt. Han grinede og rakte hende sin feltflaske.

„Drik noget, og lade venligst være med at spytte det i ansigtet på mig.“

Trisana tog feltflasken, og Torn skævede til Daja og hævede det ene øjenbryn.

Daja faldt lidt til ro. Det var jo rigtigt at Trisana altid reagerede på den måde når hun blev skræmt for alvor: ved at bide hovedet af folk. Det havde hun helt glemt.

Hun spurgte sig selv hvor meget hun ellers havde glemt, ikke alene om Trisana, men også om Sandrilene og Torn.

Forhåbentlig fik hun hurtigt gravet det frem af hukommelsen igen.

Sandrilene glødede af raseri. Havde de været alene, ville hun have rusket Trisana godt og grundigt. Trisana havde på det groveste overtrådt en af de grundregler hertug Vedris igen og igen havde indprentet Sandrilene: 'Vis aldrig din vrede mod en ven eller en underordnet offentligt. De kan måske tilgive et vredesudbrud under private former, men skælder man dem ud i andres påhør, selv hvis det er fortjent, glemmer de det aldrig. Det er den sikre vej til at ødelægge et venskab og skaffe sig uforsonlige fjender.'

Da karavanen havde fundet et sted ved siden af vejen hvor der var plads nok til at gøre holdt, falde til ro og få orden på det hele igen, gav Sandrilene sig til at lede efter Trisana for at fortælle hende hvad hun mente om hendes opførsel. Mimanderen kom hende i forkøbet. Han havde trængt Trisana op i en krog mellem nogle store sten ved vejkanten. Alle andre holdt sig på afstand, men Sandrilene kantede sig nærmere for at lytte.

„Hvordan kunne du finde på den slags?“ Mimanderen holdt stemmen dæmpet, men hans tonefald var indædt og dybt forurettet. „Er du klar over hvilken katastrofe du kunne have forårsaget ved at skabe panik med dine magiske lyn? Hvad hvis en af vognene var væltet eller nogle af rytterne var styrtet med hestene? Når man forudser en fare, gør man øjeblikkelig opmærksom på den! Man giver sig ikke til at råbe og skrike ad folk der befinder sig midt i et vadested! Jeg agter at sende en skriftlig klage til Spiralcirkelens Tempel ...“

„Og De vil fortælle dig hvor du kan tørre dig med den,“ svarede Trisana lavmælt og iskoldt. „Jeg læser ikke varsler i magiske spejle eller den slags. Så snart jeg mærkede hvad der var på vej, sørgede jeg for at give alle i nærheden besked.“

Men du må selvfølgelig meget undskylde at jeg ikke først indkaldte dig til en længere rådslagning!”

„Hvad skal jeg tro, *kaq*?” I sin ophidselse brugte mimanderen tradernes mest nedsættende ord for folk af fremmede racer. „Du så det måske i vinden, ligesom troldmændene i de gamle legender? Vil du bilde mig ind at én som dig – et barn – skulle være i stand til det?”

„Forsvind med dig. Gå hen og forsøg at overbevise din bogholdergudinde om at du ikke skylder mig noget fordi jeg har reddet dit elendige liv,” snerrede Trisana. „På den anden side – det kan være lige meget. Hun må vide at det ikke kan dreje sig mere end om nogle få kobbermønter!”

Sandrilene undertrykte et gisp. Hvad fejlede Trisana? Var hun gået helt fra forstanden? Hvis hun havde været af traderfolket, ville han være nødsaget til at dræbe hende for at hævne en sådan fornærmelse. Hun sagde jo lige ud at hans gudinde var godt tosset fordi hun havde ladet ham leve!

Mimanderen var længe om at finde talens brug. „Jeg havde ikke ventet andet fra en *kaq*.”

Han hastede væk med hidsige skridt.

Sandrilenes vrede havde fået ny styrke. Ikke alene tillod Trisana sig at kommandere rundt med folk som om de var hendes tyende, hun fornærmede også deres værter! Det var på tide at nogen fortalte hende lidt om gode manerer!

Hun trådte frem fra det lille indhug hun havde gemt sig i og gik rundt om den største af klippeblokkene. Trisana var gået hen og havde sat sig på en væltet træstamme ved bredden af et lille vandløb og ordnede sit hår, hjulpet af Bjælde.

Sandrilene standsede foran hende. „Jeg har aldrig givet dig ret til at kommandere rundt med mig. Daja og Torn heller ikke, så vidt jeg ved. Og vi har i hvert fald aldrig givet dig lov til at slynge *lyn* efter os!” Til hendes store irritation var stemmen ikke helt så fast og bestemt som hun ønskede det.

Trisana fortsatte roligt med at flette sit hår, men hendes øjne glimtede faretruende. „Jamen, jeg er da meget ked af at

jeg ikke først bøjede knæ og kyssede den højadelige frøkens hånd og bad om hendes allernådigste tilladelse til at forstyrre hende. Den slags er hun åbenbart blevet forvænt med gennem de sidste par år.” Hendes stemme dryppede af sarkasme. „Havde jeg vidst at jeg ville genere den fornemme grevinde med min advarsel, ville jeg naturligvis have tiet stille og ladet alle omkomme.”

„Jeg ved godt at du opfatter dig selv som meget klogere og bedre end alle os andre. Men vi fik vores medaljoner på samme tid som du, husker du nok!” hvædede Sandrilene, endnu vredere fordi hun kunne mærke at hun havde mistet besindelsen, trods alle løfter til sig selv om det modsatte. Raseriet fik en tak til da hun heller ikke kunne forhindre stemmen i at skingre. „Og hvis det magiske bånd mellem os havde været som altid, ville der slet ikke have været brug for den slags gøglernumre!”

Trisana stirrede længe på hende uden at sige noget, men hendes øjne talte deres tydelige sprog. „Er det slet ikke faldet dig ind at du måske ikke ville bryde dig om at vide hvad jeg tænker lige nu?” spurgte hun koldt og fortsatte med at sætte nåle i håret. „Eller har du en idé om at jeg vil være lettere at kontrollere hvis du kan liste dig ind i min bevidsthed når det passer dig?”

Sandrilene svajede som for et slag. Hendes øjne fyldtes med tårer. „Tror du virkelig det om mig?”

„Jeg ved ikke hvad jeg tror,” knurrede Trisana og tog brillerne af. „Vil du ikke nok være så venlig at gå din vej? Jeg har en dundrende hovedpine og vil bare være i fred.”

„Det skal være mig en fornøjelse!” erklærede Sandrilene med al den sårede værdighed hun kunne mønstre. „Sådan som du tager på vej varer det ikke længe før du er helt alene.”

„Jeg har svært ved at tro hvad jeg hører, frøken Sandrilene.” Den kvindelige karavanefører havde nærmet sig uden at nogen af dem havde bemærket det. „Den unge dame har lige reddet os alle sammen fra den sikre død. Hun er tydelig

medtaget af den magiske kraft hun måtte bruge for at advare os, bleg og svedig – og så vælger De at overvælde hende med bebrejdelser?” Hun vendte sig om mod Trisana. „Min vogn har polstrede sæder og svære gardiner der kan trækkes for mod lyset, og der står altid en kande kold myntete parat. Vil du hvile dig i den? Torn sagde at han havde en medicin mod din hovedpine.“

Sandriline gjorde omkring og flygtede. Hun følte sig endnu mindre end da Trisana havde beskyldt hende for at ville bestemme alt. Hvorfor havde hun ikke bemærket at Trisana var syg? Og hvorfor var Trisana pludselig så ubehagelig over for alt og alle? Hun var det over for fremmede dengang vi boede i disciplinhytten, men aldrig over for os. Det er ubegribeligt ... medmindre ... medmindre hun også ser os som fremmede nu.

Hun standsede og tog trådringen med de fire knuder frem fra den lille silkepung, hun altid havde hængende om halsen. Hun drejede den langsomt mellem fingrene, følte forsigtigt på hver knude, mærkede den velkendte magiske kraft de indeholdt og sukkede træt. Engang havde de fire været ét med denne tråd, men nu var den kun et symbol. Et minde om fire børn der holdt sammen i tykt og tyndt. Nu var de blevet voksne og fremmede for hinanden. De andre vidste det allerede, men hun havde nægtet at se det i øjnene. Hun måtte vænne sig til det og forsøge at forhindre at deres sammenhold helt forsvandt.

Og hvordan skulle hun så bære sig ad med det? Sandriline sukkede og lagde trådringen tilbage i pungen. Hun havde ikke den mindste anelse om det.